

Ahoj, kamarádi!

Začal nám školní rok, proběhlo mnoho akcí, blíží se Vánoce a podobně – zkrátka ideální příležitost navázat na tradici z předchozích let a pokračovat v tvorbě našeho časopisu.

Veselé Vánoce, šťastný nový rok a spoustu zábavy s OMPUSE Vám přeje

-mak-

Stručné zprávy

Bára a Martin Kösslovi oslavili své společné **25. narozeniny**.

Oslava proběhla 3. září na ostrově Císařská louka.

Jen o dva dny dříve začala **Bára** učit češtinu

a občanskou výchovu na Gymnáziu **Nad Kavalírkou**.

O týden později, tedy 10. září, proběhla oslava **20. narozenin Martina Koumáka**. Některé z pozvaných zaujala především nepřeborná zásoba gramofonových desek.

Martin Koumák, Matěj a Kuba Vokurka úspěšně zahájili studium na vysoké škole.

Káča Pulkrábková naopak neméně úspěšně odpromovala

a stala se tak magistrou sociologie.

Příští **tábor** se nebude konat na Komáří louce, nýbrž v místě zvaném **Zhořec** na pomezí Karlovarského a Plzeňského kraje. Už je znám i termín – od 1. do 15. července.

Připomínáme, že **dotazy do poradny** stále můžete psát e-mailem na adresu poradna.ompuse@seznam.cz nebo klasickou poštou na adresu Campamento '99, Sekaninova 28, 128 00, Praha 2.

Babí léto

Dne 23.9.2005 se odjíždělo do Žichovce. Ač to ze začátku vypadalo s účastí špatně, nakonec jsme se sešli v hojném počtu. Naskákali jsme do aut a už se jelo. Složení našeho auta: Petr, já, Kuba,

Melka a Veronika. Složení ostatních aut není podstatné, ústřední postavy výletu jsme totiž byli jen my ☺.

Protože jsme věděli, že nás nikdo nepředjede, ubíhala cesta celkem pomalu a klidně. Hned po příjezdu do Žichovce jsme hodili řeč s paní ředitelkou, pěkně jsme se přivítali s dětmi a šli se připravit na náročný nadcházející den.

Během večera dorazilo ještě jedno opozdilé auto. Už ani nevím, kdo ho pilotoval (pravděpodobně OT), jen si pamatuji, že jsem (protože jsem lidumil a laskavý už od přírody) pomáhal vynášet zavazadla. A to konkrétně Aniče a Jarce. V tuto chvíli už jsme byli kompletní a tak jsme zahájili schůzi, abychom zjistili, co je kde ještě potřeba. Po dlouhém rokování, připravování, doladování a všeobecných vychytávkách jsme byli tak unavení, že nám nedělalo problémy usnout.

Ráno. Tak ráno to teda byla síla. Málem jsem zaspal snídani. Víte, snídaneň pro mě není obyčejné jídlo. Si vezměte, že se ráno probudíte a nenasnídáte se. Už ten den nemůže být pěkný. Máte nepříjemný pocit, je vám smutno a máte depresi (můj oblíbený stav). Chci jen

naznačit, že začít den bez snídaneň je jako jíst sladké okurky. Každý přece ví, že okurky se jedí, protože jsou kyselé. A každý přece ví, že začít den bez snídaneň nemůže, protože by pak musel brzy na oběd a

ještě dříve na večeři a pak by tam třeba potkal nějakou pěknou dívku, pak by si jí vzal, pak děti, pak už by byl starej, no a pak už jen umřít...! Brrr. Už jsem se viděl v hrobě.

A hned po snídani do lesa. Nemýlím-li se, tak bylo deset stanovišť. Tématem hry byl Odysseův návrat do Ithaky a

Řepa se viděl v hrobě
kromě žichoveckých dětí přijely ještě tři nebo čtyři dětské domovy. Skupinek bylo celkem sedm. Tři žichovecké a (už jsem si vzpomněl) čtyři různé jiné dětské domovy. Ze stanovišť bylo asi nejlépe hodnocené první. Neslo název: Země Kikónů. Toto zastavení měli na starosti tito: Kuba, Bětko, Kačenka Bendová vypomáhala a samozřejmě nechyběla ani moje velká maličkost 😊.

Bylo vyznačené území, kde byly roztroušené papírky různě bodově ohodnocené a děti pobíhaly po území,

papírky braly a my je chytali.

Také oběd bych zapomněl zmínit. Víte, propásnout oběd je jako...

Po obědě už program netrval moc dlouho. Skupinky jen doprošly
Krákání u táboráku zbývající stanoviště,

následovaly úkoly pro výběrové lidi ze skupinek a vyhlášení výsledků u táboráku. Po vyhlášení se

dětské domovy začaly pomalu vytrácet. My jsme ještě chvíli pohodově seděli u ohníčku a zpívali, občas krákali. Jednoduše nám bylo fajn po dobře odvedené práci. No, teda seděli, zpívali, ale také jsem už myslel na návrat. Trochu jsme poklidili, sbalili si věci a odjezd do Prahy.

-řep-

Fotografie z Babího léta 2005

Výlet do Lužné u Rakovníka

28. září 2005

Na nádraží jsme se sešli a vyrazili k vlaku. Urazili jsme malý kousek a na zastávce nastoupila Anička s Matějem. Jeli jsme ještě zhruba dvakrát stejný kousek a pak jsme vystoupili. V muzeu jsme se prolézali po starých lokomotivách. Za chvíli nás vytáhli na minivlak, jeli jsme dvě kolečka a pak byla sváča...

Po svačině jsme si šli prohlížet další jízdy schopné vlaky. Koumák nám vysvětlil jejich číslování a prošli jsme se pod vlakem. Poté jsme šli do muzea a tam jsme si prohlídli jejich ovládání. Potom jsme si prohlídli ještě pár vlaků, po kterých jsme se mohli prolézat, a točnu. Nakonec jsme jeli zpátky a hráli ve vlaku hry.

Moc se nám to líbilo, doufejme, že ještě někam pojedeme.

Vojta

Podzimní prázdniny v Kovářově

27. – 30. října 2005

Nastal říjen, den sedmadvacátý, obvyklý čas podzimních prázdnin, a stejně jako v minulých letech se i letos konal tradiční několikadenní výlet mimo Prahu, tentokrát do jihočeského Kovářova.

Na sraze na autobusovém stanovišti Na Knížecí nás čekalo nemilé překvapení - ohromné množství lidí, kteří se tu evidentně nesešli jen proto, aby nám popřáli šťastnou cestu. Nastala tedy klasická zábava, kterou se počiná většina

výletů mimo Prahu, a to boj o vhodná místa v autobuse (dopravce totiž z neznámého důvodu neprodává místenky dopředu). Podařilo se a s mírným zpožděním jsme mohli vyrazit. Každý se bavil, jak uměl nebo jak mohl. Jedinou vadou na kráse byla skutečnost, že jsme nevěděli, kde přesně budeme vystupovat.

Sice jsme s sebou měli vytištěný seznam zastávek, ale pes mu věř. Naštěstí jsme během jízdy navázali dobré styky s několika domů cestujícími lidmi, kteří nám slíbili, že nás včas upozorní. Svůj slib dodrželi a my se po téměř dvou hodinách mohli opět nadechnout čerstvého vzduchu.

Nandali jsme si batohy a vyrazili směrem, kde jsme tušili faru, která nám měla po nadcházející dny poskytnout střechu nad hlavou. No, řekněme že nebyl úplně správný, ale nakonec jsme stáli před zachovale

vypadající budovou, před kterou nás očekával místní duchovní pastýř. Provedl nás naším dočasným domovem, řekl, co se smí, co ne, a nakonec instruoval Řepu, jak zacházet s kotlem. Poděkovali jsme,

slíbili, že nic nerozbijeme, a rozloučili se. Následovalo rozdělávání míst na spaní, zrekvírování zásob a posléze večeře. Následující větě věnujte velkou pozornost. Na první pokus se nám podařilo rozlosovat si „anděla“. Pokud chápete dějinný význam této události, výborně, pokud ne, obraťte se na Ondru

Koumáka, který Vám sdělí, jaká je pravděpodobnost takového úspěchu.

Zpátky k programu. V pátek dopoledne jsme vyrazili k místnímu lesíku a strávili zde několik hodin hraním různých her, např. na schovávanou, na hloupou kuchařku a Řepovu hru (taková ta hra ve stylu honěné po skupinách z Bernartic). Následoval oběd, připravený šéfkuchařem Kubou Vokurkou a kuchtíkem Řepou. Budiž jim oběma vzdán nehynoucí dík za přípravu (téměř) veškerého teplého jídla po celou dobu výletu.

Po obědě (těstoviny s takovou tou omáčkou) se šlo na procházku po místní naučné stezce. Viděli jsme přírodně utvořenou bránu z kamenů (kam se hrabou táborové brány včetně té, kterou postavili červení ☺), čapí hnízdo na komíně bývalého pivovaru, kámen v podobě sfingy, hostinec U Lenina a spoustu dalších zajímavých věcí. Po návratu se děti rozdělily do tří družstev: jedno vedl Kuba Kalina a spolu s ním tam byli David a Valentýna, druhému šéfoval Kuba Markytán, jehož poslouchali Vojta s Markem, a třetí družstvo tvořila Melánie, Honza a Kačenka. Mimo družstva pak zůstali Řepa, Kuba, Koumáci, Lukáš a Veronika. Když byla takto

ustanovena tři družstva, která si vymyslela jména (v uvedeném pořadí: Gumoví medvídci, Jamajské MKV a Chiquity), proběhla soutěž skládající se z deseti otázek, které se vztahovaly k zmíněným jevům podél naučné stezky. Následovala oblíbená soutěž navlečení co nejvíce kusů oblečení na jednoho člena, při které padl dosavadní rekord 42 kusy. Nový vytvořilo družstvo Gumových medvídků, které na Valentýnu navléklo 61 kus oblečení (připomínám, že český rekord je 123 kusy, tj. jen zhruba dvakrát víc). Pak se pomalu šlo spát. V sobotu dopoledne jsme hráli hry na farní zahradě, mimo jiné hutututu, cukr káva limonáda a podobně. Protože jsme měli ustanovená družstva, hrálo se na body.

Následoval oběd (guláš) a po obědě se jednotlivé skupinky vydaly do Kovářova a okolních obcí. Každá skupinka dostala do začátku jednu čokoládu a tu měla od místních za něco vyměnit, novou věc pak vyměnit za další a tak dále.

Účelem

hry bylo provést co největší počet výměn.

Když se děti vrátily, dostaly hrozně vynadáno, že přišly o hodinu později. Zarazilo je to, ale nakonec to akceptovaly a nechaly si v rámci každé skupinky udělit dva trestné body. Pak začaly líčit, co všechno prožily. Kdo to neslyšel, o hodně přišel. Kuba Kalina prý s díky odmítl od jednoho pána stodolu, kterou mu tento chtěl věnovat za nějakou cetku, a Melánie musela přesvědčovat jednu místní paní, že opravdu, ale opravdu není Svědkyně Jehovova. Korunu všemu nasadili oba Kubové, kteří ve jménu Campamenta zabrali kus pole. Pochlubili se, že už jim někdo volal ohledně koupě, pak se ovšem

ukázalo, že to byl David. Máme tedy v okolí Kovářova kus dobrého pole.☺

Porota poté vyhlásila celkové výsledky: celkovými vítězi se stali Gumoví medvídci, krásné druhé místo obsadil tým Chiquit a na čestném třetím místě se umístilo družstvo Jamajské MKV. Všem byly předány hodnotné ceny a pak byly děti poslány spát.

V noci je pak Lukáš vzbudil a zavedl kamsi na okraj vesnice. Zde pak děti šly po jednom po svíčkách, strašeny hrůzyplnými zvuky lesa. U brány kdesi uprostřed tohoto hlubokého lesa na ně čekala zvláštní postava, která dětem vysvětlila, že se jejich vedoucí ocitli v jakési časové smyčce či co a zkrátka že se posunuli v čase. Děti se pak poklonily bráně času, čímž byl tento časový paradox napraven. Další z postav pak děti odvedla zpět na faru.

Předpokládám, že tušíte podstatu věci: v noci ze soboty na neděli se měnil čas, tak jsme to dětem tímto způsobem připomněli, aby se nedomáhaly ráno snídaně o hodinu dřív, jak se to vždycky dělo v minulých letech.☺

Ráno jsme šli na místní ranní mši. Mnohým se nelíbila Lukášova instrukce ohledně míst k sezení (místní sem chodí padesát let a sedí pořád na jednom místě, tak mu to místo teď nemůžeme zabrat, čili se připravte na to, že budeme stát), když jsme však spatřili plný kostel, bylo jasné, že jakékoli instrukce byly zbytečné, protože bychom si stejně neměli kam sednout. Po mši jsme se vrátili na faru a zahájili nejneoblíbenější činnost: úklid. Přes několik konfliktů a nehod jsme se nakonec sbalili, vše po sobě uklidili, vyluxovali, umyli, vydrhli a vyrazili na autobusovou zastávku. Zde nás Lukáš nechal předběhnout téměř celou vesnicí, ale nakonec to zas moc nevadilo, protože po pár zastávkách se většina lidí přesunula na příměj rychlejší do Prahy, řečeno slovy pana šoféra. Unavení, ale spokojení jsme se v nedělní podvečer vrátili na Smíchov.

Hra po Praze

Klasická listopadová záležitost... a jak to vše vypadalo letos?

Na sraz v sobotu 12.11. v 10 hodin se všichni dostavili poměrně včas a tak se mohlo začít. Vedoucím jednotlivých skupinek (Kuba Vokurka, Řepa a já) zavolala tajemná postava, která se představila jako „patron“ a řekla jim, kde se spolu setkají. Jména těchto tří osob zněla Opršálek, Nešpor a Slabihoudek a jejich sídlem byl (ve stejném pořadí) Ovocný trh, ulice Nekázanka a Senovážné náměstí. Když oddílky dorazily na stanoviště svých patronů, bylo jim vysvětleno, proč jsou vlastně tady a co je jejich úkolem – vytlačit z centra Prahy

mafιάny z východu. Všichni se také seznámili s pravidly, dostali mapu území a pasy. Patroni měli docela vysoké nároky – celý den zásobovali své svěřence rozličnými úkoly, které většinou vyžadovaly rychlé a bezpečně přenesení věci z jednoho konce území na druhé... Tak například doprava houslového pouzdra s neznámým obsahem od pašeráka k lichváři, donesení diplomatického kufríku s podivnými náčrty zbraní od překupníka k pašerákovi nebo přenesení podivného dopisu od překupníka k patronovi... Skutečně, podivnými individui pohybujících se na hraně

zákona se to v sobotu v Praze jen hemžilo. Děti mezi nimi pobíhaly, každou hodinu se musely dostavit na schůzku s patronem a ještě musely stíhat takové povinnosti jako zapsání u místního notáře, luštění šifer nebo odpovídání na spoustu dotěrných otázek (aby si milý čtenář udělal obrázek, tak třeba „kdy zemřel ctihodný pan Milec, který je zmíněn na pamětní desce kdesi v Jindřišské ulici?“ apod.)

A k tomu ještě ty zpropadené pasové kontroly... To bylo tak: pokud se děti pohybovaly na území jiného oddílku a byly přitom přistiženy,

musely vystavit své pasy, odevzdat všechny kufříky a jiné cennosti a ještě 10 minut stát na místě, kde byly zastaveny – to vám pak udělá pořádnou čáru přes časový rozpočet!

Celkem se plnilo 6 úkolů a zodpovídalo přes 50 otázek výše zmiňovaného typu. To všechno bylo potřeba plnit do 16 hodin a tak se také

stalo. O hodinu později, tudíž asi v 17 hodin odpoledne, se všichni sešli nad „Husákovým tichem“. Zde byl vyhlášen nejlepší oddíl, respektive patron, který si vybral ten nejsilnější oddíl. Tímto vítězem se stal pan Opršálek z Ovocného trhu se svými svěřenci. (Mimochodem, vedoucím této skupinky byla moje maličkost a slečna Anita Řepová ☺) Pod vedením pana Opršálka se pak všichni společně postavili do šiku a odrazili útok východní mafie, jejíž členové na ně na místě čekali. Hurá! Nápor nezvaných hostů je alespoň protentokrát zastaven a pražští občané mohou být v klidu.

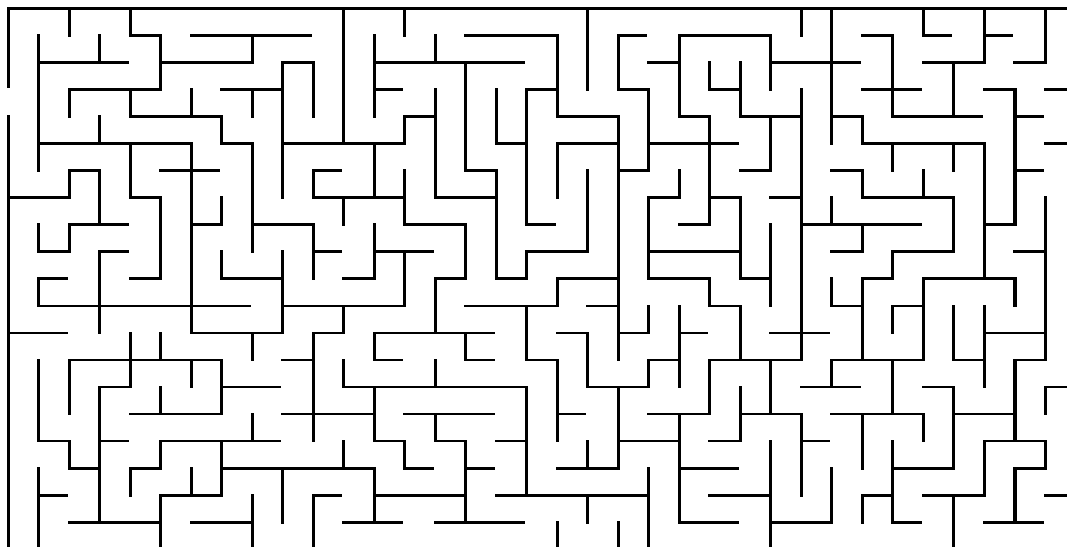

-hou-

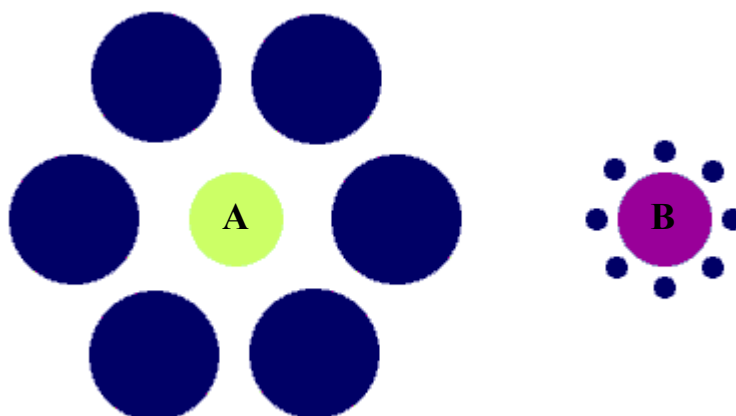

Bludiště

Najdi cestu labyrintem!

Optický klam

Který kruh je větší – A, nebo B?

Vtipy

Skota srazí auto. Řidič nemá čisté svědomí, a tak vrazí Skotovi do ruky tisícovku a chystá se odjet. Skot na něho volá: „Pane, jezdíte tudy často?“

*****

Letuška se vyděšeně ptá: „Není mezi cestujícími lékař?“ Jeden z cestujících se postaví a jde do pilotní kabiny. Za chvíli vyjde a ptá se: „Není mezi cestujícími pilot?“

*****

Učitelka se ptá Pepíčka: „Co nám můžeš povědět o vlaštovkách?“

„To jsou velice moudří ptáci,“ povídá Pepíček. „Jakmile začne škola, odletí na jih!“

*****

Dva právníci jdou na večeři. Poručí si kávu a vytáhnou sendviče. Přiběhne servírka a povídá:

„Pánové, tady nesmíte konzumovat vlastní potraviny!“

Oba právníci se na sebe jen podívají, pokrčí rameny a vymění si sendviče.